

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Hvor seer det ud i verdens ørk

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Hvor seer det ud i verdens ørk", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid89718/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Hand vidner, at hand ey forstaaer
Hyad JEsu kierlighed formaaer.

15. Men siger du: jeg gierne vil,
Men finder ingen kraft dertil,
Da løb til JEsu vunder hen,
Saa fændes kierlighed igieu.

16. At man saa lidt i verden veed
Af Jesu söde kierlighed,
Det volder, at den bitre aand
Saa sterk har taget overhaand.

17. O lad mig hertens inderlig,
Min soede JEsu! elske dig,
Og komme dine vunder nær,
Saa faaer jeg nok min fiende kier. 370

Nr. 187.

Mel. Jeg løfter høyt op Øyne mine.

Hvor seer det ud i verdens ørk,
Hvad er hun fæl og suur og mørk,
Had, vrede og misundelse
Har dekket verden, som en snee,
Man neppe meer at nævne veed
Den broderlige kierlighed.

Nr. 182. Ed 3-3.

Nr. 187. Original. En salme om kærlighedens mægtighedsdramende magt. Som baggrund malet v. 1-3 den kærlighedsstund verdens æren. Derefter giver v. 4-13 et lysende billede af den særlige mægtighed: fast i Gud — præget af kærlighed til tjenere — ved alle forening med Jesus sammenknyttet i indbyrdes kærlighed til gudselskab, støtte, derfor også dragende for dato, der står adskilten. Men — høder det i v. 13-16 — netop fordi denne kærlighedsstund er så kærlig for Satan, gør han alt for at få skit splittelse i Guds kirke; og for dem, der lægger for Herrens sag, gælder det så frem for alt om at stå sammen i kærlighed. Herom bedes der til slutning i v. 17, — 1, 2: hoved hvor.

2. Hvad er dog bitterhed gemeen?

Hvad er det rart at finde egn,
Som ey er paa en anden vred,
Dog lør i slig u-enighed
Sig rose af GUDs nnades favn,
Og trodse paa sit christen navn.

3. Hvem troer dog JEsu egne ord?

At had i hiertet er et mord,
At den, som ey tilgive vil,
Kand aldrig høre JEsum til,
At man sin fiende sette skal
Blant sine kiere venners tal.

4. Da det er nu saaledes fat

Blant denne verdens torn og krat,
Saa har dog GUD i himlen her
Paa jorden dem, som har ham kier,
Et Gosen i Egypti land,
Som intet mørke dæmpe kand.

5. Det er GUDs sande Israel,

Som haade troer og lever vel,
En slægt af GUD ved ordet fad,
En dyelig braud i naadens skjød,

2, 6: *sit christen navn*] *sit christne navn* Js-3. 4, 4: *som har ham kier*] *som han har* Jl. 3, 7: *som han har kier* Jz-7.

2, 1-3: *hvor*: — 2, 1: *gemeen*] admindelig. — 2, 2: *rart*] sjældent. — 2, 4-6:
Den verdens ørk (1, 1), hvorpaa der er tale, harer udvinter til kirken og regner
sig selv for kristen, Jfr. nr. 8, 1, 5-8; 129, 8, 30; 132, 2-5. — 2, 4: *dog* og *dog*. —
3, 1-2: Mt. 5, 21 flg., Jfr. 1. Joh. 3, 16. — 3, 3-4: Mt. 18, 28 flg. — 3, 5-6: Mt. 5, 44. —
4, 1: *dal* i forbindelse med dog i 1. 3 = *skam*. — 4, 2: *torn og krat* betegnelse for
guisirgets modstandere, Ez. 28, 24; Jlk. 7, 4; Nah. 1, 10. — 4, 3-4: *GUD i himlen*
de 3 ord harer sammenligges her på jorden. — 4, 5-6: *Gosen*] den egn i Egypten,
hvor Israel boede, 1. Mos. 47, 27; denne egn blev ikke ranc af det mørke, som var
den mestisidste af Egyptus plager, 2. Mos. 19, 23; *dæmpe* formeflo. — 5, 1: *Israel*
ox. den kristne menighed, Gal. 6, 16. — 5, 3 of *GUD ved ordet fad*: Joh. 1, 13;
1. Pet. 1, 29, 25. — 5, 4 *braud*] her om menigheden og ikke som sa ofte om den
enkeltte kristnejæl.

Paa jorden en forbørgen skat,
Og dog et lys i verdens nat.

6. Det er Guds egen slegt og art,
Som ikke agte det for svart,
At giøre deres fiender got,
Og gierne derfor lide spol,
Thi kierlighed er just den stie,
Som de med JEsu vandre i.

7. Men det er ret det tegn, hvorpaa
De useylbarlig kiendes manc,
At de indhyrdes og i sær
Hverandre have herte-kier,
Paa dette visse merke man
Vor JEsu brødre kiende hand.

8. Man føler vel det onde sind,
Men dæmper det, og trænger ind
I JEsu såde kierlighed,
Saa synker hierlets taage ned,
At mellem dem jo meer og meer
I GUD en nærl forening skeer.

9. Hver green af JEsu har sin kraft,
Dog ikke lige nogen saft,
Som forskiel er paa sted og tiid,
Paa hvers forfarenhed og fliid,
Dog ere alle eet i GUD,
Og følge kierlighedens bud.

8, 4: Ede] Rader Jt 3.

5, 5-6: Tanken er vel, at de sande kristne ikke lader sig udpege af mennesker, men dog over en haengt indflydelse i verden, jfr. Pontoppidans Forklaring, stk. 525; »[E]rret kliender altid sine, men i Menniskernes Øyne er Forskellen ey altid anhænbar, derfor kaldes Kirkens usynlig, fordi dens Læmmer ere skulde midt blandt den udvortes store hykkeliske Hobbs. — 5, 6: Mt. 5, 14. — 6, 1: GUDs slegt og art) barts horn. — 6, 2: svart] tungt, svært. — 7, 3: i sær] hver enkelt for sig. — 7, 5-6: Joh. 13, 35. — 8, 1: man] — de, jfr. nr. 107, 11, 2. — 8, 2: dæmper] betvlinger (som man dæmper lid). — 8, 4: hierlets taage] som hindrode i at se ret på de andre. — 8, 5: af] så ut. — V. 9: Joh. 15, 5. — 9, 4: forfarende] erfarings. — 9, 5: Jel. 17, 21; Gal. 3, 28.

10. I bygning settes steen paa steen,
De blive alle som til een,
De store jevnes med de smaa,
At de mod ild og vand bestaae,
Saa samles alle frommes sind,
Og vics til GUds tempel ind.

11. De sterke med de svage gaae,
De rige med de arme staae,
Forfurne med temfældighed
Veyvise den, som lidet weed,
At alting passer sig saa net,
Naar alle krafter samles ret.

12. Naar dette himmel-sterke baand
I verden lager overhaand,
Da voxer kierlighed til GUd,
Da bredes JEsu rige ud,
Og drager daglig andres sind
I dette himmel-selskab ind.

13. Des mindre tør man undre pas,
At satan derimod vil staae,
Faar kierlighed først saadan magt,
Saa er hans rige alt for svagt,
Saa vil hans herte sprekke ved,
At see GUds kirkes ønde fred.

14. Da samlor hand sin hele magt
Af vold og løgne og foragt,
Beweger al den del hand kand,
At sans fortræd og misforstand
Iblast GUds Søns udvalde flok,
Saa veed hand, hand har vunden nok.

10, 5: *alle frommes*; altes *fromme* Jb-7. 11, 4: *vegvise* *veivise* Jb.

V. 10: 1. Pet. 2, 5; Et. 2, 20-22. — 10, 3 *jernes med* gøres Egg med, ligestilles med (i betydning for bygningen). — 10, 4: *at* så at. — V. 11: Til tanken jfr. 1. Kor. 12, 14-20. — 11, 2: *armel* fattig. — 13, 2: *derimod vil staae* vil kæmpe derimod. — 13, 5: *sprekke!* briste. — 14, 3: *et den del* alle dem.

15. I da som føre HErrrens sværd,
Staaer sammen, ach! staaer sammen nær,
Forbindes ret i kierlighed,
Og tænker paa vor daubes eed,
Det er den allerstørste sag,
Saa har alt fienden tabt sit slag.

16. Forbinder eder nær i GUd,
Og tænker paa det syde bud,
Sou JEsu har os alle sagt,
Og hver i sær paa hierlet lagt,
At hvo der er i eders tal
Af kierligheden kiendes skal.

17. O JEsu, du, som kom hernen, 373
At stifté fred og kierlighed,
Udbred dit rige vidi og bredt,
Forbind os alle ret til eet,
At vi med dig og dine maae
Til evig tiid i samfund staae.

Nr. 188.

I HErrrens udvalde, som hellighed øve,
Hvor staaer det med kierligheds vigtige prøve?
Staae I ret forbundne ved eenigheds aand?
Har intet forvirret det liffige baand?
Vor fader i himlen kand hierterne kiende,
Hvor kierlighed fattes, har troen en ende,
Den højestes flanume bør himmel-højt brænde. .:.

15, 4; og 1. JL.
Nr. 188. FJL-J. 1, 4; h[øjlig] k[onf]lige FJL-s.

15, 1: *I, som føre HErrrens sværd* enten præsterne eller alle sande kristne, Ef. 6, 17. — 15, 4: *vor daubes eed* Det ja, der svares ved dåben, epfatides som en ed, 12. ur. 81, 3, 5; der tænkes vel på forsagelsen af djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen. — 16, 2: *det syde bud* Joh. 13, 34-35.
Nr. 188. Oversetelse: Ihr kinder des höchsten! wie stehts um die liebet, C. A. Berndtsein Schr. a. 507. — 1, 3-4: Ef. 4, 3; baand) håndet, som knyter de troende sammen. — 1, 6: Gal. 3, 6. — 1, 7: *den højestes flanume* den kierlighedsflanum, som den højeste tænder.